

Senin Gülüşünle Kokuyormuş

— kul mehmet · 25 Nisan 2025

senin gülüşünle kokuyormuş

mor salkımlı bahçe gidişinle yok oldu
her dalında bir hatıra taşıyan o renkli düşler
şimdi karanlığımın içinde kayboldu
kokunla dolan rüzgârmış
artık yalnızca sessizliği getiriyor bana
o bahçe bir zamanlar cennetim olmuştu
ama şimdi kurumuş dalların gölgesinde
kendimi kaybediyorum
mor salkımlar
seninle konuşan birer yankıydı
ama sen gittin
ve yankılar sustu
toprağın canı çekildi
güneş bile başka bir ışıkla vuruyor şimdi
güz gülistanlığını hayaller sardı
gidişinle sonbaharın hüznüne bıraktı yerini
o çiçekler
senin dokunuşlarıyla açarmış
ama şimdi yalnızca sessiz bir solgunluk var
her adımda bir çatlak oluşuyor yüreğimde
bahçenin sessizliği yankılanıyor içimde
mor salkımların hatırası
göğsümde bir sızı gibi büyüyor
gidişin
yalnızca seni almadı benden
yüreğimin baharını da beraberinde götürdü
benim sanmıştım oysa o bahçe
ellerimle kurduğumu sandığım
her yaprağına sevgimi kattığımı sandığım o bahçe
ama anladım ki seninmiş
her köşesinde senin izlerin varmış
her dalı senin hayalinle büyümüş
ve her çiçek senin ışığınla açmış

seninmiş o bahçe
ben yalnızca bir misafirmişim
misafirliğini bilmeyen
kokularına sığınan
renklerinde kendini kaybeden
ama ait olmayan bir yolcuydum
mor salkımlar senin gülüşünle konuşuyormuş
benim fısıltılarımı duymuyormuş meğer
gidişinle kuruyan bahçe
şimdi yalnızca benim omuzlarımda bir yük
ama o bahçe
her zaman seninmiş
gidişinle anladım
ben sanmıştım ki
yüreğimle dokuduğum bir cennetti o
oysa senin sevginin gölgesinde büyüyen
ama yokluğunla solan bir rüya olmuş

seninmiş o bahçe
yüreğime yanlış yerleşmiş bir düşmüşüm meğer
mor salkımlar senin sevginle büyürmüş
ve yokluğunla solarmış
benim sandığım güzelliklerin
her yaprağına sen dokunmuş
her dalına sen hayat gülüşün varmış
sen gittikten sonra
toprağın rengi değişti
çiçeklerin kokusu sustu
ve renkler birer birer soldu
bahçenin güneşi çekildi
ve gölgeler çaresizliğimi anlattı
aşkın izleri
her adımda gözlerime görünür oldu
bir dal kırıldığında
yüreğimde bir sancı hissediyorum
ve her yaprağın düşüşü
sanki kalbimde bir parçayı koparıyor gibi
bahçenin bir zamanlar taşıdığı sevinç
şimdi yalnızca hüzne dönüşmüş durumda

her çiçeğin suskunluęu
senin yokluğunun ağırlığını taşıyor
ben ise yalnızca izleri seyrediyorum
yüreğimdeki bahar da seninle birlikte gitmiş
aşkta bahçeler hep sessizdir
ama onların sessizliği
yüreęi daha derinden sarar
bu bahçenin izleri
aşkın en keskin yankısı oldu benim için
Mehmet Aluç